נא א מיי' פ"ג מהל' מקוואות הלכה יט:
נב **ב גד** מיי' שם הלכה יח:

מוסף רש"י

בטעמא. שהלחם יכול להכמין טעמו (חולין צז:):

שיטה מקובצת

דלמ"ל להכלתף מפתברג דלכשמתכלין זה בזה ע"י רוב מתערובת שמיעוט שבטל נעשה כמבטל לפי לענין ליקוי נמי שלו כגון פגול או נותר (ריב"א ד"ל. ב"ש): **בא"ד** ועוד קשה כו' ואכולהו ליבעי רבל אחד הוי בטל ומבטל. גליון. ולפי קוקוס היא לפמיני הענ כל הלחם בפיו יחד אין המיעוט בטל ע"י הכלילה כמו שפ' הקונטרס עלמו שע"י הלעיטה שם נכללים ואין לחם שעם יחד יותר מכני זמים (יותר ממנה) שהוא יכול לבטל לאין בית הבליעה ממזיק יותר מכני זמים כדאמרי' בפ"ק בכורות (דף יז.) ובלעיטה ממתקל זית הכלילי לגדלין ומן הבצים בטל החמד ואין יודע ליזה מהם. ותעכ"ו שלא מלינו בהלחם בפרק בענין זה שפשר שגם זה יהיה בהלחם בפרק (ריב"א ד"ל. ב"ש): **ונשער** בין בשינו כו'. פ"ה אמתי מזוגלין היה בלימור כו'. משמע מדהסיכור בשן ולמול בהכי פריך לכל בפחות היה שן בשינו בהמור מתמני. ולפ"ה אמתי לית ליה הכי אלא כל בשר בהמה בשינו מין בשינו כו' יותר מבכל שן בשינו מין בשינו כו' יותר מבכל בהמה כולה לאמיכי כו' ובהכל מין בשינו בטל ברוב [כמו] בשלינו מינו. ועוד דקאי דר' יוחנן אדר' יוחנן [ביצה נ"ו ע"ב] ועוד ר"י ב"ר יוחנן אמר בפ"ק דמ"ק (דף כז:) טעמו ולא ממשו לאמר לעולם ואין נוקין עליו ופי' ר"ח דמיירי בשאין בהם כדי שיהא בטל ברוב ולא בפחות מכן ואפילו הכי לא נוקין עליו משום דכל מין ומינו בטל ברוב. ולפ"ה אתי שפיר דקאמר בפרק בתרא דמ"ק (דף כז:) גבי מי שהיה לו בור ומצא בו שרץ ואמר לא ידעתי אם בור שלי הוא אם בור של חבירי הרי זה שלו ואין נוקין עליו לומר שרץ של חבירי הוא שמא בור של חבירי הוא ואין שרץ בבור שלו ואפילו הכי לא נוקין עליו משום דכל מין ומינו בטל ברוב. ולפ"ה אתי שפיר דקאמר בפרק בתרא דמ"ק (דף כז:) גבי מי שהיה לו בור ומצא בו שרץ ואמר לא ידעתי אם בור שלי הוא אם בור

הא דרביה. הא לעיל רומן אומו כאילו הוא יין מדוש דרביה הוא דמחמיר בביטול כי היכי דמחמיר במין ומינו [ג] ואמר לא בטיל כלל ומין בשאינו מינו נמי לית ליה דבטיל וקיימא ליה [ד] כל זמן שמראה המועט ניכר בדוב לא בטיל מחמיר נמי ואמר דהיכא דמרמיהן למימר דלי שים בו רוקן וש"מ ומתני' [ה] דוחקים לגמרי הא דידיה הא דרביה דתניא רבי יהודה אומר משום רבן גמליאל [ו] אין דם מבטל דם אין רוב מבטל רוב ואין מי רגלים מבטלין מי רגלים רבא אמר [ז] בדלי שתובו טהור וגבו טמא עסקינן דמדינא סגי להו בכל דהו ורבנן הוא דגזרו בהו דילמא חיים עלייהו ולא מבטיל [ח] ליה וכיון דאיכא ריבויא לא צריך [ט] אמר רבא אמור רבנן בטעמא ואמור רבנן ברובא ואמור רבנן בחזותא [י] מין בשאינו מינו בטעמא [כ] מין במינו ברובא [ל] היכא דאיכא חזותא במראה ופליגא דרבי אלעזר [מ] דאמר רבי אלעזר [נ] כשם שאין מצות מבטלות זו את זו כך אין איסורין מבטלין זו את זו מאן שמעת ליה דאמר אין מצות מבטלות זו את זו הלל היא [ס] דתניא אמרו עליו על הלל הזקן [ע] שהיה כורכן בבת אחת ואוכלן משום שנאמר [פ] על מצות ומרורים יאכלוהו

סוון כגון יין נסך במיס דרומן אומו כאילו מדוש ולא סגיא ליה ברובא: **יין דם מבטל דם.** אלא זריקה ואלא ביסוי: **ואין רוק.** הטהור מבטל רוק הזב: **ואין מי רגלים.** הטהורים מבטלים מי רגלים של זב ומטמא [ה] ואע"פ שרבות הטהורות על הטמאות בכלי: **רבא אמר.** לעולם חד תנא הוא וכרביה ס"ל והא דקאמר ברובא סגי: **בדלי שתובו טהור וגבו טמא.** כגון שנטמא וגבו בטומאת משקין דרבנן דקי"ל (לקמן דף ז:) תוכו לוגו אוזניו וידיו טהורין: **דמדינא סגי ליה.** בכזיקת מים לתוכו כל דהו שנעלה טבילה לשפתו [ו] להא תוכו אין צריך טבילה: **ורבנן הוא דגזור.** שיטבלנו יפה לפי שמרת דסגי ליה בטבילה גבו דילמא חיים עלייהו על מי החטאת שלא יתערבו מי המקוה לתוכו ויפסלו ולא מטביל ליה לשפת הכלי לפיכך גזרו עליו להטבילו ולפוסלו וכיון לפיכך ריבויא הוא לא צריך להא טבילה תוכו מומרת בטעמא הוא: **והיכא דליכא חזותא.** מילי דלא תלי בטעמא אלא בחזותא מקום מחזותא כגון לענין טבילה מקוה מחזותא: **ופליגא דרבי אלעזר.** הא דריש לקיש דאמר לעיל מבטלין זה את זה: **כשם שמצות אין מבטלות זו את זו.** כלאמרן לקמן [ו]: **הלל כורך פסח מלה ומרור כנה אחת.** ולא אתי טעם מרור ומבטל ליה לטעם מלה:

חסרון

ס"ג **הא דידיה הא דרביה.** כגוליה הש"ס דקיס לן דר' יהודה ס"ל מין במינו לא בטל הייגו משום דסמכינן [ס] למשנתיה דרבא: **רבא אמר בדלי שתובו טהור כו'.** תימה אם כן מלא רוקן אמאי כאילו הוא יין ואמא לא קאי רבא אלא אמי אמאת: **אמור רבנן בטעמא.** ומלא נקט בשאים או בשאה משמע דמלאורייתא אייבי אהוא בטעמא וכן משמע לעיל בטעם כעיקר לאורייתא לאמר בחורו שיש בו טעם דגן למייב בחלה ואלא יוצא בה ידי חובתו בפסח וקשה מכאן לפי' הקונטרס דפ' גיד הנשה (חולין דף לח:) גבי לא נלרכה אלא לטעם כעיקר דבקלשים אסור והכא שרי ופירש אם בקונטרס להכא מילתא [א] זהו למעוטי שאר קלשים אבל חולין שפיר גמירי מיניה [ב] להא קיש לן מאמרי רבים להטות דבטלי ברובא וילפינן מהכא להחמיר אלא ליבטל אלא במאה [ג] ולרבא ליח ליה בטעמא כעיקר בחולין דבמפרש ואזיל מלאורייתא ברובא בטל אלא מדרבנן [ד] והכי קאמר במסכת עבודה זרה (דף סז:) כל שבטעמו ואלא מאן לוקין עליו והא דילפינן ליה בפסחים (דף מד.) מגזיר משרת ליתן בטעם כעיקר סבירא להו לתמוהי בתרתי ליה לאסמכתא בעלמא הוא ואלו מילף הוא להיות להו גזיר וגיעולי עובדי כוכבים בכלאים כאחד מי נמי גיעולי עובדי כוכבים מידום הוא דלאסרינן התם ומשרת להיתר מבטרף לאיסור כך פירש בקונטרס ומי אפשר לומר כן דלמוכח בשמעתין ומפרש ר"ת דמין בשאינו מינו מלאורייתא דמי בטעמא דנפקא לן ממשרת ומין במינו בחלב אי מידום הוא אי מגזירת הכתוב לא גזרינן בעלמא לאורייתא אלא בטל ברובא והא דאמר בפרק כל הבשר (חולין דף קח.) ס"מ בטעמו ואלא נמי אמר ליה רבא לרבא דאמר מבשר בחלב מ"ט לא אמרינן לחידוש הוא אי מידום הוא אע"ג דליכא מבשר בחלב אלא בטעמו ומין במינו בכותח דבר"ל מלאורייתא ורבא דאמר מין במינו בטל ברובא ור"ל דאמר

עין משפט
נר מצוה

נח **אב** מיי׳ פ״ג מהל׳ ממרים פ״ב ומיי׳ סה״ת הלכה ח׳:
נט **ג** מיי׳ שם הלכה ב׳:
ס **ד** מיי׳ פרק ג מהלכות פסה״מ הלכה כג׳:
סא **ו** מיי׳ שם הלכה י״ח:
סב **ז** מיי׳ שם הלכה י״ב:

מוסף רש״י

משום משקה פיה. שהוא לגירסה לשרות המזון תמיד בכוח (תוספות מא:) דקדוק. לקמן (פח.) נגי כשר מעלת דקכיל פירש״י, טרישטורי״ט בלע״ז ממוך טרישטורי״ט שהכשר עב נכנס בתוכו שמומן בעומקו: ובמנחות (פג.) גרס׳ דקכיל, ופירש״י טרשטיט״ט וכנכס הכלוע לתוכו מלב:

שיטה מקובצת

בגוזרין גזירה במקדש קמיפלגי. לר״ח ורשי לעיל פרק מי שהוי טעמא דלעיל נחתין, לפי שהי בגוד כרבנן פ״ב הוי ליה למימר יפשך למאה פ״ג לעיל ניה, אבל הא קשיא לרבנן למה לי למימר יפשך למאה, אבל הא קשיא לרבנן ניחא לי טעמא דבגוזרין [הא] נמי ליה למר יהודה מידי דהוי מיניהם למעלה שנתערבו בניתנים למטה דהתם לא שייך גזירה ופפ״ם לתרי רבנן משום דליה להו רשי. ול״ל דלוקין בתי כשרין שנתערבו בכשר לא מהניין רשי ואין לוקין משום דהכא שלא במקום הכשר לו כיון שהוא כשר ובקבע לו מקום לזריקה אין לשנות מקומו כלי לכשביר בשני לפי פ״ב רשי, אבל הכא שנתערבו בפסולים לפי פ״ב רבנן מודו דמאי דאמר רשי לא נאמר אלא במשנה שלפנינו, מיהו בדם מודו לן דאי בגוזרין כיון דלא שכיח בעורים כמו דם פסולין, ובפיפא דקתני בדיעבד נגי דם בעלי מומין היינו משום דכ״ע מודו משום דמתקני. ע״ל דקתני בשניהם כשרים ומקומן מלוק מפיפא מלוח ומקבל טעמא דמשקה ומשום משקה פיה. ע״ל דקתני בשניהם פסולים ומשום דאין מקבל טעמא דמשקה ומשום דאין מקבל טעמא דמשקה א

הניתנין במתנה אחת. כגון דס נכור שנתערב בדס מעשר בין נכנול בין נכוסות: **יינתנו במתנה אחת.** קא סלקא דעתך דמשמע דלמריון יש בילה וסמכינן עליה שיש במתנה זו מעשיסס ושס נכוסות יתן מתנה מוה ומתנה מוה: **מתן ארבע נמתן ארבע.** כמו דס עולה בדס שלמיס או בדס משס שעשיסס טעונין שתי מתנות שהן ארבע ושניהס מתנות: **מתן ארבע נמתן ארבע.** כגון דס עולה נכנור שהן [א] מתמונים: **ר' אליעזר אומר יינתנו נמתן ארבע.** ורוחה [ב] המתנות היתירות הניתנות מדס הנכור כאילו הן מיס ואין זה בל תוסיף: **נמתנה אחת.** משום בל תוסיף וידי עולה יצא [ג] לכל הניתנין על מזבח החיצון שנתנן במתנה אחת כיפר: **ונא עשית מעשה בידך.** ואינו דומה עושה מעשה ליוסב ואינו עושה ולסיכור בא מאליו: **גמ' ונריכא.** לפלוגי' בתרוייהו ר' אליעזר ורבנן בנעלי מומין מיבריס בתיבריס וכוסות בכוסות: **תני.** תשמעין בתיבריס בהיות קמיה ר' אליעזר יקריבו משום לתיעבד כפרתו **אבל.** גבי כוסות בכוסות [ג] דעיקר בקלקול אימא לא: **לוחות.** של מי מטת המוקדשין שנפל לתוכה מיס דעלמא כל שהוא: **ר' אליעזר אומר יזה שתי זוחות.** הבא להזות מהן על הטמא יזה שתיס וטהר: **נשלמא רבנן סברי יש בילה.** כדתנן בתמניתין אס לא נמלך ונתן כשר אלמא מסכינן בילה ואמר [ד] לא המתעבד בלא מתעבד בכוונו ואין לך טיפה מוה שלא [יהא] בה מהבירו קלת והכא נמי היכ היכ בילה ויש בכל הזאה מן המיס הבאיריס [ה]: **קסברי הזאה לריכה שיעור.** ואין כאן שיעור שהרי יש בה [ו] מן הפוסלת ואי משום דמזה שתי הזאות קא מבעיא ליה לרבי אליעזר דאיכא למימר דכיון שנתערב בדס נעשו כולן כמי שתי הזאות ואין בהן שיעור [ז] ולמנוחת הבאיריס כדתנן בתמניתין [ח] אין בהן שיעור: **אלא שנים שנים.** ולא שלשה שלשה: **ונא עשית מעשה בידך.** ולא תאמר שתי הזאות אלא בזו אחר זו: **גמ' א"ר אלעזר לא הכשיר ר"א אלא שנים שנים אבל אחד אחד לא מתיב רב דימי [ט] וחכמים אומרים אפילו קרבו כולן חוץ מאחד מהן ישפך לאמה אמר ליה רבי יעקב לרבי ירמיה בר תחליפא [י] אסברא לך מאי אחד זוג אחד וצריכא דאי איתמר בהא בהא קא"ר אליעזר משום דאיתעביד ביה בפרתו אבל בהא אימא מודי להו לרבנן ואי איתמר בהא בהא קאמרי רבנן אבל בהא אימא מודו לרבי אליעזר צריכא תנן התם [יא] צלוחית שנפלו לתוכה מים כל שהו [יב] ר"א אומר יזה שתי הזאות וחכמים [יג] פוסלין בשלמא רבנן סברי יש בילה [יד] והזאה צריכה שיעור ואין מצטרפין להזאות אלא רבי אליעזר מאי סבר אי סבר [טו] אין בילה כי מזה שתי הזאות מאי הוי דילמא תרוייהו מיא קא מזי אלא קא סבר [טז] יש בילה אי [יז] קסבר [יח] אין הזאה צריכה שיעור שתי הזאות אלא קסבר [יט] הזאה צריכה שיעור ואי קסבר אין מצטרפין להזאות כי מזה שתי הזאות מאי הוי ואי נמי מצטרפין להזאות מי יימר דמלא ליה שיעורא אמר ריש לקיש לעולם יש [כ] בילה והזאה צריכה שיעור והכא במאי עסקינן כגון שנתערבו אחת באחת רבא [כא] אמר לעולם יש בילה והזאה [כב] אין צריכה שיעור וקנסא [כג] דקנסו רבנן כי היכי דלא משתרש ליה רב אשי אמר [כד] אין בילה יזה שתי הזאות מיתיבי [כה] רבי אומר לדברי ר"א [כו] הזאה כל שהוא מטהרת הזאה אין צריכה שיעור הזאה [כז] מחצה כשר ומחצה פסול בשלמא** רבנן קסברי יש בילה. פי' תפילו סבירא להו יש בילה מ"מ פסולין להזאה שריכה שיעור ואין מצטרפין להזאות וס"ג ס"מ למימר אין בילה ואין הזאה לריכה שיעור וכגון שנפלו מיס גלוחיות כשיעור מי מטמא ובקונטרס פירש דרבנן קסברי יש בילה כדתנן מתני' תס [א] נמלך ונתן כשר אלמא מסכינן בילה ומ"ר לא המתעבד בלא מתעבד בכוונו [ב] ואין לך טיפה מוה שלא [בה] מחבירו קלת וקשה תס כן מאי מספקא ליה לרבי אליעזר לדידי' נמי נידוק ממתניתין דיש בילה להא מכשר לכתחילה אלא על כרחין ממתניתין ליכא למידק דדלמא בעליונים [ג] רובא מכשר רבי אליעזר וכגון שנתן למעלה כשיעור מחמוצים ועוד כדמוקי לקמן לרבנן נמי תס לא נמלך ונתן כשר היינו דמיס העליונים מיהו לקמן מוכיח יש בילה מדקתני [ד]

ומתמוצים עלו לו:

אמר ריש לקיש לעולם קסבר יש בילה והזאה צריכה שיעור ומצטרפין להזאות. פי' נקוטי' יש בילה גרסינן בריש [ה] לקיש כיון דאמר זהאה צריכה שיעור מאי דוחקיה למימר דלרבי אליעזר אין בילה לחקשוי מתניתין ולחוקמי מתניתין כשיטי דחיקי כדלקמן ועוד יש לדקדק אי אין בילה למה ליה למימר צריכה שיעור תפי' אין צריכה שיעור נמי:

בגון שנתערב אחת באחת. הקשה ס"ר חיים בדיומא (דף יד.) ובנדה [פ"ק] (דף ט.) אמר' תפי' למ"ד אין הזאה צריכה שיעור ס"מ תגבל בגבדא ואפ"ג דאיכא אבל במגע לריכה שיעור ו"ל כשנתן אחת בשתים והזה הזאה ראשונה ושלישית ולא שניה ורביעית שהרי אין כאן שיעור אחת בשתים ואפ"ג דאיכא אבל במגע לריכה שיעור ו"ל דאחת מהן מטמאה ואינה יודעת איזו היא ולכך מטמאה בשניהן ומה שכשיעור, מי יימר דאיכא שיעורו (לעיל עה.):

מוסף רש"י

הניתנין במתנה אחת. כגון דס הנכור שנתערב בדס נכור מביאו מי בדס מעשר (ר"ה נח:) **יינתנו** במתנה אחת. ואולה תומה מתנה לזה ולזה (ערובין ק.). והכי יש בה משניהן ואולה לשניהן: מתן ארבע במתן ארבע. שלמיס ומשס ואולה ומוהה (ר"ה שם). תו: בס מטמא זו נשפך בדס מטמא זו ימתו ד' מתנות ואולה לזו ולזו: ר"א אומר יינתנו במתן ארבע. דקסבר קום עשה מלוס עדיף, אע"ג דבשאי מלוס ליכא לד עבידה, דעבר אכנול אבל מוסיף, אפי עשה דמטמא, כדקאמר נעמא מוכח שעיקר כל מגבע מלוי שהוא יוצא בדס מלוי שהוא בלוי בידיס, מעבור על בל מוסיף שהוא עיקרו בידיס (ערובין שם) **אלא שנים שנים.** זוג זוג יקריבם דומיא דיכא מד בשאי זוגא דהיתמא הוא ויתמה שהכניה זו ניקרב משום הכוא דשפיך דאיתר ולא משום הכוא דשפיך ליקוטיה הוא ליתמלייה שלומו שהכניה קודם למיתלייה שלמיו: אבל אחד אחד לא. שמא לא ניתנה הקניה זו ניקרב ליתמלי שלי ליקוטיה הוא (לעיל עז: מכתי"ו) **לדברי ר"א** כו' הזאה אין צריכה שיעור. מגבע דגבדא, בל שהוא שנוקן עליו מעלהו (יומא יד.). ולפי לריכה שיעור נסי נמי בית בילה ומסכינן עלה בדומיי בל הזאה מן המים שהכניה מן המים ומלוכלכים ומלוכלים מה שבהכאוה ומה שבמים, מי יימר דליקוט לא שייך אלא בהקטרה ממש (לעיל עה.):

ליקוטים

הניתנין במתנה א' שנתערבו בניתנין במתנה א' **יינתנו במתנה אחת.** לא משמע לן שום רבותא בהך רישא אלא מפרש ואזיל עד דאתי לפלוגתייהו דר' אליעזר ור' יהושע. ושמא אתא לאשמועינן דלא נימא דניבעי ב' מתנות אחת לשם קרבן זה ואחת לשם קרבן אחר (תוס' ע"ש עיזוני ק.) **מתן ד' במתן א'.** יש מפרשים בדבר זה דוקא בשנתערב דם בכור בדם שלמים ואע"פ שהשלמים בשתי מתנות שהן ארבע ולא בארבע, ארבע ושתים שהן ארבע הכל בדין ארבע. שאם תפרוש דם בכור בדם חטאת הרי כל הניתנין למטה מן הסיקרא שניתנו למעלה או של מטה למעלה לא כפר ובמקומו יתבאר. וכן יש מפרשים ששתיהן בחטאת וכגון שנתן מחטאת זו שלש מתנות ולא הספיק ליתן רביעית עד שנתערב בדם אחר של חטאת שלא נתן ממנו כלום. ואינו כלום שהרי בסוגיא זו הוזכר בכור, וכן שכבר ביארנו שכל שחזרו ונותן על הקרן בעצמו אינו עובר בבל תוסיף (מפלי כ"ס מ:): ר"א אומר יינתנו במתן ארבע. וא"ת הא קעבר משום כל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו. דליכא למימר דגבי דם לא שייך למימר כל שממנו לאישים, [דהא] גבי לוג שמן של מצורע דס' התערובת קרינן הזאות שהזה מלוג השמן כל שממנו לאישים. ומיהו לר' אליעזר ניחא דאיהו אמר התם דהיכא דמקטירן לשם עצים או מזה לשם מים לא עבר בבל תקטירו, מיהו לא קשיא דאע"ג דקרינא ממנו לאישים מ"מ בל התקטירו לא שייך בהקטרה ממש

סג א ב מיי' פרק ג מהלכות פסולי"מ הלכה יג:
סד ג מיי' פ"ט מהלכות פרה אדומה הלכה ח:
ד מיי' פי"ג מה הלכה ט:
סה ה מיי' פ"א מה הלכה ט:

ע) עיזוניו ק. ל"ה כמ: ירושי עירובין פ"י ה"ד, פסחים פ"ג ה"ג, ב) ע' תו' בכוורות סא. ד"ה והא (בסופו), ג) עי' ירושי שם ושם, ד) [לעיל עז.], ה) פרק פ"ט מ"ל, ו) נקמן לג. יומא יד. נזה טו, ח) [ל"ה יג.], ט) עי' ירושי דמאי פ"ה ה"ד, תרומות פ"ד ה"ז, מע"ש פ"ב ה"ג, י) ירושי יומא פ"ה ה"ד ע"ש, כ) לעיל עה. תוספ' פרה (פ"ח פ"ט ה"ג), ל) לעיל לו ושי"נ.

שינוי נוסחאות

א) בכי"מ נוסף מתן אחת במתן ארבע ועי' ל"מ פסוה"מ פי"ב סי"ל וכ"י לקמן פא ע"ש ד"ה וכ"ת ובי"מ (דף"ס). וע"ע תוס' לעיל עו ע"ב ד"ה ואי ב] ל"ל לו (ש"מ) ג] כנתה"י רב ירמיה. וכ"ה לעיל עז ע"ב ועי"ש בפ"ע אות ס'. ד] ל"ל שהן. וכן בכי"י (ש"מ) ה] ל"ל ואי (ש"מ): ו] גי' כי"ל לעולם אין בילה. וע' רש"י ותוס': ז] גי' הכ"ת רש"ו דפרה רבה. וע' כי"ק בדף לג ע"ש (גליון). וכ"ג רש"י בכי"פ: ח] וקנסא הוא דקנסו (ש"מ): ט] גי' כי"ל רב אשי אמר מים כל שהוא תנן ואין בילה ומשום שאין בילה יזה: י] ל"ל והזאה (ש"מ): יא] ל"ל ששניהם (ש"מ): יב] וריואה אני את המתנות (ש"מ): יג] בכוסות שנתערבו קודם כפרה דעיקר כפרה בקלקול כל"ל (ש"מ): יד] ואמרינן (צ"ע): טו] הכשיריה קסברי כר' הל"ש (שמנ"י וצ"ק): טז] בהן מן הפסולות (כתה"י): יז] ל"ל מצרפין (ש"מ): יח] ל"ל יבלל בכולו וסמכינן עלה (כ"י וש"מ): יט] ומצרפין (ש"מ): כ] ודקשיא לך (ש"מ): כא] דחיקי (ש"מ): כב] ל"ל נשתרש ליה (ש"מ): כג] תיפא הזו נמקק (ש"מ): כד] ס"ל לר' אליעזר יש בילה (ש"מ): כה] ל"ל בלישנא (שמנ"י וצ"ק): כו] ל"ל שתי הזאות (ש"מ): כז] בפ"מ טוף ור"ל לא דייק לישנא דכל שהן לרבי אליעזר דמוקי לה שנתערב שעור הזאה ממים פסולין ונקט כל שהן משום רבנן (ע"כ גם בכתה"י בקירוב לשון) אבל לרבא דייק שפיר כל שהן דלא נתערב רק כל שהוא ויש בילה והזאה אין צריכה שיעור. קנס קנסו רבנן: כח] ל"ל מטהרת ולא תימא דשעמא דאין אחד מהן וכו' מן הפסולין אלא ס"ל (גליון וכנ"י בח"נ): כט] בכתה"י וש"מ בשתי: ל] בכתה"י ול"ל אלא: לא] אם לא נמלך כל"ל (ב"ש): לב] ל"ל בכולו (שמנ"י): לג] ל"ל עליונים ברובא (ש"מ): לד] מדקתני אלו ואלו עלו לו כל"ל (צ"ק והגרי"א"ח): לה] בדריש (ש"מ): לו] בפ"מ נוסף כיון שנתערב אחת באחת: לז] ל"ל ועוד דלדבריו (ח"י. ע"ש בדבריו). וע' ל"ק ושפר מפרשים שנתחנטו בכוונת דבכי המוס':

שיטה מקובצת

ר"א אומר יינתנו במתן ד'. עי' מוס' בכורות דף (ס') [פמ. סוף ד"ה ואם]: **לא** נאמר בל תוסיף אלא בשהוא בעצמו. אבל עבשיו דתנד זריקת דס של מתן ד' הוא מזרק הוי לפס מיס וליכא משום בל תוסיף. ול"ל ר' יהושע לא נאמר בל תוסיף אלא בשנעשה בעצמו אבל בשהוא בעצמו אינו עובר משום בל תוסיף. ועי' תוס' ר"פ בתרא דיומא (פ"ח) ד"ה ואם] **אבל** לרבא דייק שפיר כל שהן דלא נתערב רק כל שהוא ויש בילה והזאה אין צריכה שיעור. קנס קנסו רבנן: כח] ל"ל מטהרת ולא תימא דשעמא דאין אחד מהן וכו' מן הפסולין אלא ס"ל (גליון וכנ"י בח"נ): כט] בכתה"י וש"מ בשתי: ל] בכתה"י ול"ל אלא: לא] אם לא נמלך כל"ל (ב"ש): לב] ל"ל בכולו (שמנ"י): לג] ל"ל עליונים ברובא (ש"מ): לד] מדקתני אלו ואלו עלו לו כל"ל (צ"ק והגרי"א"ח): לה] בדריש (ש"מ): לו] בפ"מ נוסף כיון שנתערב אחת באחת: לז] ל"ל ועוד דלדבריו (ח"י. ע"ש בדבריו). וע' ל"ק ושפר מפרשים שנתחנטו בכוונת דבכי המוס':

והתם בזבחים איכא הקטרה דמקטיר הקומץ שקמץ מן השמן, אבל הכא במתנה שנותן הימנו אינו עובר משום בל תקטירו, ועוד דלא שייך כל שממנו לאישים [אלא בדבר שמקצתו לאישים] ולא כולו בזה אסור להקטיר [השיריים] אבל הכא דכל הדם הואי לאשים (תוס' ר"ש עיזוני ק.): אמר ר' יהושע הרי הוא עובר בבל תוסיף. הקשו בתוס' אמאי לא אמרינן אתי עשה דמתן ד' ודחי לא תעשה דמתן אחת דהא בעידנא דקא עבר ל"ת מקיים לעשה וא"כ לדברי הכל הי"ל שינתנו במתן ד'. ותירצו דבקדשים לא אמרינן אתי עשה ודחי לא תעשה וכמ"ש בזבחים פרק דם חטאת גבי הא דתנן שאם פסולה היא תאכל כחמור ואם כשרה היא תאכל שבה ומייתי נמי התם ההיא דאחד עצם שיש בו מוח ואחד עצם שאין בו מוח דלא אתי עשה דאכילת פסחים ודוחה לא תעשה דעצם לא תשברו בו. ונראין דברים שאין צורך לכל זה בכאן לפי שלא אמרו דאתי עשה ודחי לא תעשה אלא כגון כלאים בציצית ומילה בשרעת שהלאו בא מעצמו על מצות עשה והיא מצוה שיש בה קום עשה ואי אפשר לה בלא דחייה, אבל הזאת מתן אחת והזאת מתן ד' כל אחת הוה לעצמה וזה בפשיעתו גרם שיתערבו ובא לאו עם עשה ביחד שיש קיום עשה באחת ואסור לאו באחת וכיון שבשביל פשיעתו הוא אין לנו לבטל הלאו מפני קיום העשה. וכזה כתב הראב"ד ז"ל ואחרים מן המפרשים ז"ל (ויעב"ץ עיזוני ק.): לא נאמר בל תוסיף אלא כשהוא בעצמו. יש פוסקים שיתנתו במתן אחרת שאין בל תוסיף בכל שנעשה מספק וכמו שאמרו לא נאמר בל תוסיף אלא כשהוא בעצמו אבל לא בנתערב הואיל ומספק מתן אחרת הוא עושה כן, ומ"מ רוב פוסקים כתבוה כדעת ראשון ולא נאמר שאין בל תוסיף במה שנעשה מספק אלא בהמשך זמן על הדרך שכתבנו למעלה, וכשחזרו ואמרו כשעברת על בל תוסיף עשית מעשה [בידך] אידחי ליה כשהוא בעצמו וכו' (מפלי כ"ס מ:):